

Ako teraz naložíme s doktrínou o Trojici, keď ju už máme vo svojich mysliach? Mali by sme sa obmedziť len na to, aby sme si ju zapamätali a boli si vedomí, že sa náš obzor rozšíril? Alebo by mala táto doktrína spôsobiť praktickú zmenu v našom živote? Určite áno. Každá doktrína v Božom slove má nejaké praktické uplatnenie. Pre každú pravdu existuje určitý spôsob, ako ju uplatniť v praxi.

Pravda, ktorej máme veriť

Najviac zo všetkého je potrebné zdôrazniť, že táto doktrína je najmä na to, aby sme jej verili. Ten, kto sa nám zjavil v Písme, je jediný pravý Boh. To, čo nám o sebe zjavil, je práve táto doktrína. Ak veríme niečomu inému, potom neveríme v pravého Boha. Potom sme pohanovia a uctievať boha podľa svojich vlastných predstáv. Triteisti, ariáni a modalisti sa líšia len trochu od moslimov alebo animistov. Ani jedni neuctievajú Boha, ktorý zjavil sám seba. Volajú na boha, ktorý v skutočnosti neexistuje. Nie je možné zaradiť ich medzi veriace kresťanov. Ešte stále sú stratení a hynú vo svojich hriechoch.

Viera v Trojicu je pre spasenie nevyhnutná. Neznamená to, že veriaci musia rozumieť tejto doktríne do najmenších detailov tak, ako sa o nich diskutovalo počas storočí. Musí však veriť, že Boh, ktorý existuje, je ten, ktorého zjavuje Písmo sväté, a že je jedným Bohom v troch osobách. Písmo prehlasuje, že večný život je poznať pravého Boha a Ježiša Krista, ktorého poslal (Ján 17:3). Písmo trvá na tom, že ak nectíme Syna tak ako Otca, tak nectíme ani Otca (Ján 5:23). Tí, ktorí veria v Boha, musia rovnako veriť aj v jeho Syna (Ján 14:1). Pre tých, ktorí považujú Krista za menšieho od Otca, určite niet spasenia (1. Jánov 2:22–23, 5:20).

A tak tí, ktorí sa stali kresťanskými učeníkmi, sa majú dať pokrstiť v meno Otca a Syna a Svätého Ducha (Matúš 28:19). Tam, kde niet trojičnej viery, nemôže existovať ani učeníctvo. Všade, kde existuje pravé učeníctvo, existuje aj vernosť a oddanosť učeniu o Trojici.

Pravda, ktorú máme milovať

Doktrína o Trojici, to sú základy, na ktorých stojí každá doktrína evanjelia. Ak sú základy pevné a bezpečné, evanjelium zostáva neporušené. História nám ukazuje, že kedykoľvek sa oslabili alebo zničili základy, evanjelium sa potom rýchlo zrútilo a vytratilo. Preto každý, kto miluje evanjelium a pozná jeho moc, miluje aj doktrínu o Trojici a oddane ju zachováva. Vie, že evanjelium, ktoré má, je Božie evanjelium. Ak zabudneme na to, kto je Boh, zabudneme aj na to, aké je jeho evanjelium.

Evanjelium prehlasuje o spasení, že Boh Otec zachraňuje, Boh Syn zachraňuje a Boh Svätý Duch zachraňuje. Boh Otec zachraňuje preto, lebo vo večnosti si zvolil konkrétnych ľudí, aby prijali večný život skrze Krista (Ján 10:28–30) a poslal svojho Syna na svet, aby ich spasil (Ján 3:16; 1. Jánov 4:14). Boh Syn zachraňuje preto, lebo to bol on, kto na kríži niesol trest za hriechy ľudí (1. Petrov 2:24) a žije navždy, aby zaistil, že v nebi budú prijatí, ktorí v neho uverili (Hebrejom 7:25). Boh Svätý Duch zachraňuje preto, lebo nikto nemôže obdržať duchovný život, veriť v Krista, spočinúť v Kristovi a byť na ňom založený, pokiaľ Svätý Duch nezasiahol v jeho mysli a vôli (1. Korinťanom 12:3, 2:14; Ján 3:5–8). Písmo nám neustále ukazuje, že spasenie je dielom trojjediného Boha (1. Petrov 1:2). Ak sa doktrína o Trojici vytratí alebo zahmlí, to isté sa stane aj s pravdou o spasení.

Premýšľajme aj o pravdách ospravedlnenia a adopcie. Je tu Boh, ktorý sa na nás hnevá pre naše hriechy. Poslal Boha Syna, počatého Svätým Duchom, aby vzal na seba ľudskú prirodzenosť bez hriechu a aby zachoval celý Boží zákon za nás. Kristus, ten nevinný, zomrel namiesto nás, vezmúc na seba odsúdenie, ktoré Božia spravodlivosť požaduje, a ktoré sme si za naše hriechy zaslúžili. Duch Svätý nás vedie k tomu, aby sme sa zarmútili nad svojimi hriechmi a odvrátili sa od nich. Privádza nás k tomu, aby sme sa spoľahli na to, čo Kristus urobil pre hriešnikov. Svätý Duch nás zjednocuje s Kristom, aby Kristov dokonalý charakter mohol byť pripočítaný na náš účet, a aby sa na naše hriechy hľadelo ako na také, ktoré už boli potrestané smrťou Krista. Boh Otec nás takto prijíma za svojich synov a stáva sa nám Otcom. Pán Ježiš Kristus je voči nám v postavení staršieho brata v Božej rodine. Svätý Duch je v nás a dáva nám vnútorné uistenie o tom, že sme deťmi Božími. Do spasenia je zapojená každá osoba Božej Trojice.

Takto nám musí byť jasné, že bez doktríny o Trojici sa celý plán vykúpenia rozpadá. Bez nej strácajú zmysel doktríny o ospravedlnení a o adopcii. To isté platí aj o akejkoľvek inej dôležitej doktríne týkajúcej sa evanjelia. Milujeme doktrínu o Trojici, pretože je to základný kameň, na ktorom stojí naše spasenie. Ten, kto nás spasil, je trojjediný Boh. Boh, ktorého milujeme a uctieваме, je trojjediný Boh. Bude nemožné milovať ho, ak nebudeme milovať pravdu o ňom.

Dovoľte mi, aby som vás teraz oslovil veľmi osobne, keďže sa už blížíme k záveru tejto krátkej knihy. Tam, kde niet viery v Trojicu, niet ani spasenia. To však neznamená, že všetci tí, ktorí v Trojicu veria, sú spasení. Nestačí len veriť pravde o Bohu. Nestačí dokonca ani poznanie, že bez doktríny o Trojici by sme nemali evanjelium. K trojjedinému Bohu musíme prísť. Naše hriechy volajú po večnom treste. Boh nám prikazuje, aby sme s nimi skoncovali (Skutky 17:30). Nikdy si však nemôžeme namýšľať, že vlastnou snahou sa pred Bohom dokážeme stať spravodlivými (Rimanom 3:20). Ako by sme vôbec niekedy mohli byť dostatočne dobrí pre svätého Boha? Boh Otec však poslal svojho Syna, aby sa stal Spasiteľom sveta (1. Jánov 4:14). Zachraňuje hriešnikov (1. Timotejovi 1:15). Pozýva ich, aby k nemu prišli takí, akí sú (Matúš 11:28–30). Všetci, ktorí v ozajstnom pokání volajú: „Ó, Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“, sú prijatí a ospravedlnení (Lukáš 18:9–14) a vstupujú do večného života a každého duchovného požehnania v ponebeských oblastiach (1. Jánov 5:11–12; Efezanom 1:3). Nikomu sa nikdy nestane, že bude vyhnaný von (Ján 6:37). To, že k Bohu prídeš, dokazuje, že si jedným z tých, ktorých Boh Otec dal svojmu Synovi (Ján 6:37). Skutočnosť, že prijímaš Spasiteľa a neodmietaš ho, ukazuje na to, že Svätý Duch pracuje v tvojom živote (1. Korinťanom 2:14). Pravda o Trojici už viac nie je len doktrínou v tvojej mysli. Stala sa pravdou, podľa ktorej si začal žiť!

Pravda o Trojici by mala viesť kresťana k uctievaniu. Boha uctieваме kvôli tomu, čo vykonal. Boha uctieваме kvôli tomu, čo vykonal pre nás. To, čo vykonal, vykonal iba preto, lebo je, kým je. Ak použijeme náročnejšiu terminológiu z kapitoly 9, vyjadríme to takto: Boh je ekonomickou Trojicou preto, lebo je ontologickou Trojicou. Nikdy by sme nemohli nahliadnuť do jeho slávy a výsosti, ak by nám ju nezjavil. To, čo nám povedal, je príliš nádherné, aby sme to dokázali pochopiť. Napospol to presahuje naše rozumové chápanie. Nikdy by sme to sami nedokázali objaviť a nedokážeme to vysvetliť. Úplne nám to uniká. Toto tajomstvo nedokážeme vystihnúť. My sme len stvorené bytosti, on je Boh. Žiadna iná reakcia nie je namieste, len odovzdať sa mu, pokoriť sa, uveriť a vrúcne milovať. V Bohu existuje poradie, ale neexistujú v ňom hodnoty. A tak milujeme Otca, milujeme Syna, milujeme Svätého Ducha. Tak, ako serafíni pred jeho trónom, i my trikrát voláme: „Svätý“, pretože Boh sú traja. A predsa voláme: „Svätý, svätý, svätý Hospodin Zástupcov,“ pretože Boh je jeden (Izaiáš 6:3). „Tento Boh je naším Bohom na večné veky. On nás bude vodiť až do smrti.“ (Žalmy 48:15).

Pravda o Trojici by mala usmerňovať kresťanské modlitby. Otec je prvý, preto by mala byť modlitba adresovaná jemu. Pán Ježiš Kristus nám prikázal: „Keď sa modlíte, hovorte: Náš Otče,...“ (Lukáš 11:2). Aj apoštoli sa takto modlili. Keď Pavol spomína svoje vlastné modlitby, uvádza: „Skláňam svoje kolená pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista...“ (Efezanom 3:14). Keď Pavol a Peter chválili Boha, začínali takto: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista...“ (Efezanom 1:3; 1. Petrov 1:3). V Novej zmluve sa hovorí veľmi málo o modlení sa k Pánovi Ježišovi Kristovi. A Nová zmluva už vôbec nepozná neustále opakovanie, „Ježiš, Ježiš“, ktoré sa dnes v niektorých kruhoch stalo tak veľmi obľúbeným.

Syn je druhý a zjavuje Otca (Ján 1:18). Nikto nemôže ísť k Otcovi priamo, pretože jediná cesta k nemu je skrze Pána Ježiša Krista (Ján 14:6; 1. Timotejovi 2:5). To však neznamená, že by sme Otca nesmeli priamo oslovať. Naopak, práve sme sa naučili, že to je to, čo by sme mali robiť. Znamená to však, že sami zo seba a sami v sebe nemáme právo pristúpiť k Bohu. Že nás Otec vypočuje, očakávame len na základe toho, kým Syn je, a čo vykonal (Hebrejom 10:19–22). Prichádzať k Otcovi skrze Krista znamená oveľa viac, než len odcitovať slová „skrze Ježiša Krista nášho Pána“ na konci našej modlitby. Znamená to, že celá naša dôvera, že nás Otec vypočuje, spočíva na Božom Synovi.

Svätý Duch je tretí. Bez Svätého Ducha sa nemodlíme, iba odriekavame naše modlitby. Toľkokrát sa stane, že k Bohu prichádzame s uboleným srdcom, žiaľom a túžbou, ktoré nedokážeme vyjadriť. Nevieme čo povedať alebo ako to povedať, no naše srdce sa do našej modlitby zapojilo. Je to dielo Svätého Ducha (Rimanom 8:26–27). Vždy, keď sa pristihneme, že sme s Kristom, je to vďaka Svätému Duchu (Ján 15:26–27, 16:14). Srdcom precítená Kristo-centrická modlitba je „modlitba v Svätom Duchu“ (Júdok 21). Ak sa takto nemodlíme, potom by sme mali zotrvať v modlitbe za vplyv Svätého Ducha až dovtedy, kým sa takto modliť nebudeme (Lukáš 11:13)!

Ako posledné spomeniem, že pravda o Trojici by nám mala dodať novú úctu k Svätému písmu. V našej mysli by sa nikdy samé od seba nezabyslo poznanie o tom, že Boh je Jeden-v-Troch a Traja-v-Jednom. Príroda o tom nevydáva svedectvo. Kde a na ktorom jedinom mieste je toto nepochopiteľné tajomstvo zjavené? V Písme! Ako bolo Písmo napísané? „Svätým Duchom súc nesení hovorili svätí Boží ľudia“ (2. Petrov 1:21). Čo je hlavnou témou Písma? „Písma... ony sú to, ktoré svedčia o mne,“ povedal Syn Boží (Ján 5:39). Ako sa dá Písmo správne a náležite opísať? Ako každé slovo, ktoré vychádza skrze ústa Božie (Matúš 4:4). Prvé a najväčšie tajomstvo zo všetkých tajomstiev je zjavené v knihe, ktorú vydýchol Duch, dal nám ju Boh a jej stredobodom je Kristus! Táto kniha nás vyučuje všetkému, čomu máme veriť o Bohu. Zjavuje nám povinnosti, ktoré od nás Boh požaduje. Je to Slovo samotného trojjediného Boha.

Prijmime ho pre to, čím v skutočnosti je, keďže nie je slovom človeka, ale slovom Božím. Čítajme ho ešte častejšie, ešte pozornejšie a viac sa pri ňom modlime. Podľa neho aj žíme. Ved' neexistuje žiaden iný spôsob, ako sa zapáčiť tomu, kto sa nám v Písme zjavil.

Sláva Otcovi a Synovi a Svätému Duchu;

ako bolo na počiatku,

tak aj teraz

a naveky:

po všetky pokolenia veku vekov.

Amen.

Redakčný výber z jedenástej (poslednej) kapitoly knihy Stuart Olyott „Traja sú jedno“ (podtitul: Čo Biblia učí o Trojici), vydavateľstvo ORDO SALUTIS, Pezinok 2004. Publikácia je nedostupná, celý náklad je rozobraný. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Prehľad publikovaných výberov

Výbery z jednotlivých kapitol knihy „Stuart Ollyot: Traja sú jedno“ boli v časopise Solas uverejnené nasledovne:

1. kapitola: Môj Bože, aký si úžasný! – Solas č. 6, str. 4-8
2. kapitola: Boh je jeden – Solas č. 39, str. 33-36
3. kapitola: Otec je Boh – Solas č. 39, str. 36-39
4. kapitola: Pán Ježiš Kristus, Syn, je Boh – Solas č. 9, str. 5-9
5. kapitola: Duch Svätý je Boh – Solas č. 40, str. 38-41
6. kapitola: Tri odlíšené osoby – Solas č. 41, str. 39-43
7. kapitola: Večné splodenie Syna – Solas č. 42, str. 32-37
8. kapitola: Večné vychádzanie Svätého Ducha – Solas č. 44, str. 42-46
9. kapitola: Požehnaná Trojica – Solas č. 46, str. 30-32
10. kapitola: Niektoré omyly, ktorým sa treba vyhnúť – Solas č. 49, str. 32

11. kapitola: Pravda, podľa ktorej máme žiť – Solas č. 50